

I urskoven

Dengang Morfar var en dreng på fem-seks år, hed han ikke Morfar. Han hed Lasse, og han boede i et hus sammen med sin mor og far og en lille hund, der hed Miki. Hans bror og søster boede der også. De hed Verner og Vipsen, og de var meget større end Lasse.

Lasse var *den lille*.

»Vores lille efternøler,« sagde hans mor sommetider og strøg ham kærligt over håret.

»Mors kæledægge,« vrængede storebror Verner og storesøster Vipsen sommetider, når mor og far ikke hørte det. Og så rakte de tunge.

Nogle gange var det godt at være den lille.

Andre gange var det ikke så godt.

Det var tit godt om formiddagen, når far var på arbejde, og

Verner og Vipsen var i skole.

Så tændte mor nemlig for radioen og satte sig i den store, gule lænestol ved terrassedøren. Hun tog Lasse på skødet og fortalte historier ...

Lasse putter sig ind til mor og ser på potteplanterne i det skrå sollys. Der er lysegrønne bregner og pelargonier med røde blomster. Og en slags palme, som når helt op til loftet. Dens blade ligner vældige hænder med lange fingre. Solen kommer ind mellem palmebladenes fingre og falder som flimrende pletter og striber af lys på Lasse og mor.

Det er ligesom i en skov, synes Lasse.

Han siger det til mor: »Det er ligesom i en skov.«

Mor nikker. Hendes fødder vipper i takt til musikken fra radioen.

»Det *er* en skov,« siger hun. »Det er en jungle. Vi er dybt inde i urskoven, Lasse. Langt væk fra alting.«

Lasse lukker øjnene halvt i. Nu kan han ikke se andet end alt det grønne, som lyset stråler ind gennem. Han er langt væk fra alting.

»Vi baner os vej gennem krat og lianer,« siger mor. »Højt oppe over hovederne på os leger aberne tagfat i trækronerne og spiller bold med kokosnødderne. Bare de ikke taber én ned på os!«

»Så skal jeg nok gribe den,« siger Lasse. Han er nemlig blevet skrap til at gribe.

»Det er jeg rigtigt nok glad for,« siger mor. »Jeg ved sandelig ikke, hvad jeg skulle gøre uden dig.«

Det ved Lasse heller ikke! Han putter sig tættere ind til hende. Hendes hår kilder hans kind.

»Har du set alle de papegøjer?« siger mor. »Er de ikke flotte?«

»Mmmm,« siger Lasse. Papegøjerne flyver ud og ind mellem urskovens træer. Der er både røde og blå. De blå er flottest, synes Lasse.

»Tror du også, der er vilde dyr i den her urskov?« siger han og gyser. »Farlige dyr?«

»Ja,« siger mor. »Der er tigre og krokodiller. Det er vel nok godt, vi har Miki til at passe på os. Du passer da på os, ikke også, Miki?«

For Miki er kommet hen til dem. Han piber til svar og kradser på stolen med forpoterne og ser op på mor med store, bedende øjne.

Mor griner: »Se nu den rullepølse, så jaloux han er! Han vil også op på skødet. Hvad synes du – skal han have lov?«

Lasse nikker.

»Kom så da,« siger mor, og Miki hopper op. Det er ikke helt

nemt for ham, for han *er* lang og tyk som en rullepølse. En rullepølse med små, skæve ben. Men op kommer han da. Han møfler sig ind ved siden af Lasse.

Mors fødder spjætter og vipper i takt til radiomusikken. Det er *dansefødder*, siger hun selv. Der går uro i dem, når de hører musik.

»Fortæl noget mere,« siger Lasse. »Om urskoven og Miki og de farlige dyr.«

»Miki har allerede jaget tre tigre væk,« siger mor. »Men nu kommer der en stor, led krokodille farende op af floden for at æde os. Den er for stor og farlig til, at Miki kan klare den. Men han lader os ikke i stikken. Han springer ind mellem krokodillen og os, så den løber efter ham i stedet for.«

»Og hvad gør vi så?« spørger Lasse.

»Vi skynder os hjem,« siger mor.

»Men hvad så med Miki?« Lasses stemme bliver pludselig så tynd.

»Både Miki og krokodillen løber alt, hvad de kan,« siger mor. »Men Miki er træt. Han har brugt næsten alle sine kræfter på at slås med tigrene. 'Bare jeg kunne flyve', tænker Miki, og så begynder han at vifte med sine store ører. Op og ned flapr ørerne som et par vinger. Krokodillen spærrer gabet op for at sluge ham, men nu er Mikis ører blevet til *flyveører*. Han letter og stiger til vejrs for næsen af krokodillen, op mellem papegø-

jerne og de legende aber.«

Lasse sukker dybt: »Og hvad gør han så?«

»Så flyver han hjem og lander lige her i lænestolen hos dig og mig,« siger mor og krammer dem begge to – Lasse og Miki.

Musikken holder op. Nu er der bare en kedelig mand, der snakker og snakker inde i radioen. Mor slukker for ham. Men hendes dansefødder vipper endnu, og hun synger:

»Verden er så stor, så stor,

Lasse, Lasse lille ...«

Hun vugger ham, mens hun synger. Miki kan ikke lide at blive vugget, han bliver fornærmet og hopper ned. Men Lasse lader sig gerne vugge.

»Verden er så stor, så stor,

Lasse, Lasse lille.

Meget større, end du tror,

Lasse, Lasse lille ...«

Nej, Lasse ved skam godt, hvor stor verden er.

Han har været helt nede for enden af Ødemarken, hvor Kartoffelnæse går rundt med sin snapseflaske og råber og ræber.

Han har stået på toppen af Svimmelbakken og hørt toget og set det komme brusende frem mellem træerne.

Han har krydset den brede, farlige Ringvej, hvor bilerne kører så stærkt.

Han har kørt med bussen ud til mormor i den anden ende af byen.

Og han har lige været i urskoven med mor, mellem krokodiller og tigre og papegøjer ...

Mor synger og vugger ham. Lyset skinner ind gennem Lasses lukkede øjenlåg, flimrende rødt. Han har hele den store verden inde i sit søvnige hoved. Han svæver vuggende af sted mellem solstråler og toner ...

Og vågner på sofaen under et tæppe, da Vipsen og Verner kommer buldrende hjem.